

Mid van!?

Előfohász: „Kegyelem és békesség adassék néktek bőségesen az Istennek és Jézusnak a mi Urunknak megismerésében. Mivelhogy az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, a mi az életre és kegyességre való, Annak megismerése által, a ki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott; amelyek által igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg bennünket; hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, a mely a kívánságban van e világon.” (II Pt 1,2-4).” Ámen.

Gyülekező ének: 490: 1-4: „Igaz bíró nagy Úr Isten...”

Fennálló ének: 89:1: „Az Úrnak irgalmát örökké éneklek...”

Fő ének: 264: Áldjad, én lelkem a dicsőség erős Királyát..._

Köszöntés: „Fogoly vagyok, nem szabadulhatok, szemem elbágyadt a nyomorúságtól. Hívtalak, Uram, minden nap. Jézus így imádkozott: Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól. (Zsolt 88,9b-10a; Jn 17,15).” Ámen.

Lekció: Pál apostol I. levele a Korinthusiakhoz 4,1-7

„Úgy tekintsen minket minden ember, mint Krisztus szolgáit és Isten titkainak sáfárait. Márpedig a sáfároktól elsősorban azt követelik, hogy mindegyikük hűségesnek bizonyuljon. Én pedig a legkevésbé sem törődöm azzal, hogy ti hogyan ítéltetek felettem, vagy más emberek hogyan ítélték egy napon; sőt magam sem ítélek önmagam felett. Mert semmi vádat nem tudok önmagamra mondani, de nem ez tesz igazzá, mert aki felettem ítélték, az Úr az. Egyáltalában ne ítéltetek azért addig, míg el nem jön az Úr. Ő majd megvilágítja a sötétség titkait, és nyilvánvalóvá teszi a szívek szándékait, és akkor mindenki Istentől kapja meg a dicséretet. Mindezeket pedig, testvéreim, értetek alkalmaztam magamra és Apollósra, hogy a mi példánkon tanuljátok meg: ahhoz tartsa magát az ember, ami meg van írva, és senki se fuvalkodjék fel az egyik tanítóval dicsekedve a másik ellen. Mert ki tesz téged különbbé? Mid van, amit nem kaptál? Ha pedig kaptad, mit dicsekszel, mintha nem kaptad volna?

Előima

Szent Istenünk, drága mennyei édes Atyánk a Jézus Krisztusban!

Ma minden szem Terád tekint, Te pedig nekünk adod Önmagadat. Köszönjük, hogy ma is szólsz sötét szívünk legmélyén, hogy a világosság fiai és leányai legyünk. Kérünk, felséges Urunk, jöjj és áldj meg minket. Érints meg minket erőddel. Add, hogy követeid lehessünk. Drága Megváltónk! Önmagunkat hozzuk ma Eléd, és megvalljuk, hogy ebben a világban kolduló Bartimeusokként élünk. Az út pora lepi be mindennapjainkat, elsuhanunk egymás mellett, de nekünk is a „nagy véres útra”

van szükségünk, hogy észrevegyük, hová jutottunk. Szent színed előtt érezzük, hogy egyenlők vagyunk egymással. Jó szót kérünk, drága Jézusunk, egy kis szerető gyöngédségért esedezünk, mert mi jólétben élő koldusok vagyunk, akiknek arra van szükségük, hogy megnyisd a szemüket. Önmagunkba már belevakultunk, de csak Általad látunk világosságot. Imádkozunk szolgálatunkért. Te vagy a fény az éjszakában. Te vagy a forrás a pusztában. Te vagy az élető eledel korgó lelkünk számára. Jöjj, és Te taníts bennünket, hogy életünk Benned új értelmet nyerjen. Jöjj, fogd meg kezünket, hogy örökkévaló szeretetedet és vezetésedet érezzük. Kérünk, ne büntess meg bűneink miatt, hanem oktass ösvényeden megmaradni, és szeretetben elmerülni. Atya, Fiú, Szentlélek Isten, jöjj szívünkbe, mert igen óhajtunk. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 280:4 „Tökéletességnek Atyja...” _

Textus: Pál apostol I. levele a Korinthusiakhoz 4,7b.

„Mid van, amit nem kaptál?”

Hálaadással jövő keresztyén gyülekezet, drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Felgyülemlett maradék. Talonban maradt megoldás. Ajándék, amit tovább lehet adni. Adomány, amivel élni lehet, sőt kell, mert ahogy drága nagymamám mondta: A „van”-tól nem kell félni, pedig még a keresztyén körökben is csak a létezőt, a nagy „van”-t irigyeljük egymástól. Még a sok is baj, drága testvéreim? Igen, mert a korinthusi keresztyén, – úgy ahogyan a pozsonyi is – csak ember, aki bűnben fogantatott és született. Megváltott bűnösök vagyunk. Jól látszik ez Pál apostol és a korinthusi közösség között kialakult helyzeten. Három szemrehányó költői kérdés üti meg a fülünket, amelyben benne van nemcsak Pál apostol, hanem minden keresztyén szolgálata is. Pál ezekkel a kérdésekkel a lényegét tolmácsolja. Egyes szám második személyben hangzó kérdések ezek, amelyek a személyes felelősségre terelik a hangsúlyt. Pál apostol költői kérdései, amelyek közül az alapigénket szoktuk legtöbbször egymásnak idézni: *„Mid van, amit nem kaptál”*, Isten ajándékainak helyes értékelését közlik. Ajándékokról beszél. Kapott lehetőségekről. Isten ígéreteinek gazdag tárházát adják elénk, épp ezért senki sem dicsekedhet mással, csak azzal, amit kapott. Hála Istennek, hogy vannak ajándékaink. Erre vágyunk mindnyájan, mert akkor is és ma is a megajándékozottság igazi érzése hiányzott és ma is hiányzik az életünkből. Olyanok vagyunk, ahogyan Vörösmarty Mihály jellemzi népét a *Mi baj?* című versében: *„Kívánod ami nincs, S nem kapható, S*

mid van, kezed között Olvad mint hó." Nem tudunk már mély hitbeli meglepetéseket okozni egymásnak, mert valami hiányzik, még hozzá Isten áldása, ami napernyőként védi életünket és szolgálatunkat, és ha mégis megvan, akkor a nagy kérdés: mit kezdünk vele? Pál ezekkel a kérdésekkel teljesen és egyértelműen kifejezi: „Nincs felgyülemlett és raktározható kegyelem, csak eltékozolt ajándék.” Csak az van, amitől megfosztottad önmagadat és testvéredet. Csak az van, amit magadban és magadnak elástál, pedig a másik élet gyarapítására kaptad. Drága testvérem! Egy út van csupán. Krisztus engedelmisségének az útja. A via dolorosa útja. Ez az út Jézusnak halált hozott, de nekem, neked, nekünk életet. Benne vannak elrejtve a legnagyobb ajándékok. Ne tartozzunk egymásnak semmivel a közösségben, főleg azzal ne drága testvéreim, amit felülről, a világosság Atyától kaptunk. Isten áldása kiárad ránk, ha teljes szívvel, teljes lélekkel, teljes elmével, teljes erővel szeretjük az Urat. Sok minden foghéjas. Sok minden hézagos. Sok minden elmaradhat, de egy nem: A megbékélés ajándéka. Az elfogadás ajándéka. A befogadás Jézusi szemlélete. Mi hiányzik a korinthusiak szolgálatából? A nagylelkűség. A szeretetben való megelőzés. Azt látják, hogy a tanítók hite és a hívők hite kikezdhető. A nagylelkű ember azonban tudja, hogy mit és mennyit kapott és Istent áldja mindezért. Az alázatos keresztyén, Jézusnak köszöni meg a szolgálat lehetőségét. Aki más, vagy aki másként hisz és szolgál, az is komolyan hihet és szolgálhat. Benne is élhet remény. Üdvössége lehet JÉZUSÉRT. (Füle Lajos: A másik hite) Tudatosulni kell önmagunkban Pál apostol szemléletét, amit naponként tanulnunk kell a Szentírás lapjairól: „Sokkal többet kapunk, mint amit valaha is adni tudnánk.” Ez a jézusi lelkiület. Ez a mennyei hozzáállás, amit nem munkál ki a sokrétű szolgálat, hanem egyedül a hálás szív. Pál nem mások fölé helyezte magát, amikor szólt, hanem csak rákérdezett: milyen javakat bízott rád az Isten, drága testvérem és hogyan élsz velük? Mindannyiunk személyes felelősségére kérdez rá Pál. Ő és Apollós, sőt minden apostol nem saját kezdeményezésre álltak a szolgálatba. Nem önmagukat ajánlották, hanem Isten hívta el őket. Az ő feladatuk nyilvánvalóvá tenni Isten titkait. „A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi” (VMóz 29,29), de Krisztusban minden isteni titok a felszínre

tört, ugyanis az ismeretlen Isten (lásd ApCsel 17) célja, hogy mindenki megismerje. Ő azért jön, hogy Jézusban ismerté tegye önmagát. Ő felfedi titkát minden szív előtt, és az apostol számára létszükséglet, hogy ne érje vád, Ő miatta nem látta meg Őt. (397. dicséret 5. verse) Az evangélium hirdetése új út és új küzdelem Pál számára, és minden lélek megnyerése a cél. Ő igazán viaskodik minden hívőért, harcol, hogy megismerjék Isten Szentjét. Ő komolyan veszi az Úrtól nyert megbízatást. Ő komolyan gondolja a szolgálatot, és kiállt, hív a közös szolgálatra, mint egykor Mózes a tábor kapujában: „Ide hozzám, aki az Úré (II Móz 32,26)!” Nem mások fölé helyezi önmagát, hanem mások mellé áll. Ő mások mellé rendeltetett. Egyetlen egy dolog befolyásolja: Az Úr és az Ő eljövetele. Ő az Úrra tekint szüntelen.

Második eleme Pál kérdéseinek az, hogy kijelenti, a hívők közötti különbséget az Úr teremtette meg. Az ajándékozó dönt az adomány mértékéről és Ő is fogja elbírálni a kapott ajándék felhasználását. Van különbség a szolgák és szolgálatuk között. Pál kérdései rá kell, hogy ébresszenek bennünket arra, hogy sokszor irigységünk nagyobb, mint bibliai tudásvágyunk. Drága pozsonyi testvérem! Pál apostol költői kérdése felébreszt mindannyiunkat, kizökkent az ítélkezésből, ugyanis ma az Ajándékozó irányába csak egyet tehetsz: „Bízd az Úrra az adományok elosztását, és kérd, hogy felismerd, mit kaptál.” Nagy kérdés, mit kaptál az Úrtól, drága testvérem? Mid van? Amit kaptál, azzal teljesen meg vagy elégedve? Ami a tiéd, azt ugyanis nem veheti el Tőled senki. Igaza volt Gilbert Keith Chestertonnak, hitben járó katolikus gondolkodónak, aki élete végén teljességgel kijelentette: *„A végelszámolásnál az embernek már nem az lesz a fontos, hogy mivel harcolt, hanem csak az, hogy mi mellett harcolt.”* Ha Krisztussal az oldaladon harcolod meg a hitnek szép harcát, akkor tudod, hogy mit kaptál és használod azokat. Megvan a válasz mindenki számára, csak el kell kérned, neked is és nekem is. Istentől tényleg lehet kérni és kapni is, hiszen csak azoktól kérjük a legnagyobb dolgokat, akikkel a legszorosabb kapcsolatban vagyunk. A hangsúlyok fontossága érezhető. A hiány és hiábavalóság érzete helyett hála. A túl sok vagy túl kevés helyett elég. Az értékes és értéktelen helyett hasznos. A hangsúlyeltolódás helyett hangsúlyozni a lényegét: Mid

van és mit kaptál. Végül pedig az Istentől kapott „van” megtanít még valamire. A saját ajándékod megbecsülésére és mások ajándékainak a megbecsülésére. A szolgálatban érték lesz a megbecsülés. Ma őszintén álljunk egymással szemben és válaszoljunk az Úrnak: „Becsüljük, értékeljük a másik ember szolgálatát? Halotta a testvéred ajkadról a hála gyümölcseit? Becsüljük meg és támogassuk egymást a munkában és a hivatásban, drága pozsonyi testvérek. Isten legyen minden cselekedetünk célja és mértéke. Tanuljunk Jézustól, aki tudott hálás lenni mennyei Atyjának. A „minden olyan természetes” világában élve lássuk meg, hogy a gyülekezetben egymás mellé helyezett bennünket az Úr. Bennünket, lelkészeket. Bennünket, gondnokokat. Bennünket, presbitereket. Bennünket, vasárnapi iskolavezetőket. Bennünket, pénzügyeket kezelőket. Bennünket, egyházfiakat és házgondnokokat. Bennünket, javítókat és javíthatatlanokat. Bennünket, férfiakat és nőket. Bennünket, szolgálattelvőket. Benn vagyunk, közösséget alkotunk és ebben a kapcsolatban nem természetes a szolgálat, hanem ajándék. Felülről való megbízatás. Adomány. Éljük hát vele úgy, ahogyan az Adományozó megkívánja, mert Nála szeretni annyit jelent, mint adni. (lásd Jn 3,16) Ámen.

Utóíma:

„Ó, Uram, Uram! Te alkottad az eget és a földet nagy hatalommal és kinyújtott karral. Neked semmi sem lehetetlen (Jer 32,17).”

„Sőt ezenkívül még dicsekszünk is az Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki által részesültünk a megbékélés ajándékában (Róm 5,11).”

„Ki olyan bölcs szívű és hatalmas erejű, hogy ellene szegülve épségben tudna maradni (Jób 9,4)?”

„Egymással egyetértésben legyetek, ne legyetek nagyratörők, hanem az alázatosakhoz tartsátok magatokat. Ne legyetek bölcsek önmagatok szerint (Róm 12,16).”

„Hiszen apraja-nagyja mind nyereszkedésre adta magát, prófétája, papja mind hamisságot művel. Népem romlását úgy gyógyítják, hogy könnyelműen mondogatják: Békesség, békesség! - de nincs békesség (Jer 6,13-14)!”

„Mert minden fát a gyümölcséről lehet megismerni. Hiszen túskebokorról nem szednek fügét, csipkebokorról sem szüretelnek szőlőt. A jó ember szíve jó kincséből hozza elő a jót... (Lk 6,44-45a)”

„Én veled leszek - így szól az Úr -, és megszabadítalak (Jer 30,11a).”

„Első védekezésem alkalmával senki sem volt mellettem, mindenki elhagyott. - Ne számítson ez bűneik közé! De az Úr mellém állt, és megerősített, hogy elvégezzem az ige hirdetését, és a pogányok valamennyien meghallják azt.” (II Tim 4,16-17a)

Jézus mondja: Ti azért így imádkoztatok...

Adakozás: „Fogadjátok be tehát egymást, ahogyan Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére.” (Róm 15,7)

Áldás: Jézus mondja: „Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, a ki ezt mondja néked: Adj innom!; te kérted volna őt, és adott volna néked élő vizet... Valaki pedig abból a vízből iszik, a melyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, a melyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne (Jn 4,10;14).” Ámen.

Záró ének: 490:5-9 „Te teremtettél bennünket...”

**Túrmezei Erzsébet:
ÉLETÜNK ARANYA**

'Sáfárait!' - intett az Úr.
S ma olyan gazdagok vagyunk.
Percet, órát kezünkbe számolt.
Sok láthatatlan aranyunk.

boldog fölfeleszárnyalás...
bilincses, átkos kötelék.
Odaadhatjuk játszva semmiért
- és lehet mindenre elég.

Olyan csodálatos vagyon.
Mire való? Meddig elég?
Míg aranyat aranyra költünk,
soha nem sejtjük, van-e még?

Életet nyerhetünk vele,
s szétszórhatjuk haszontalan.
...De soha egyikünk se tudja,
melyik az utolsó arany.

De egy is olyan hatalom:
egy óra... röpke pillanat...
kenyérre lehet koldusasztalon...
lehet meghajlás Isten-kéz alatt...